

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VOORZITTER VAN DE XIV<sup>e</sup> KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 257.380 van 20 september 2023  
in de zaak A. 238.428/XIV-39.132**

In zake: XXXX  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Walter Van Steenbrugge en Esther Theyskens  
kantoor houdend te 9030 Mariakerke  
Durmstraat 29  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5441 ERPE-MERE/LEDE  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Tom De Sutter  
kantoor houdend te 9000 Gent  
Koning Albertlaan 128  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van de vordering*

1. De vordering, ingesteld op 16 februari 2023, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het politiecollege van de politiezone van Erpe-Mere/Lede van 24 januari 2023, waarbij verzoekers voorlopige schorsing bij ordemaatregel werd verlengd tot 25 mei 2023.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 september 2023.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Quintin De Keersmaecker die, *loco* advocaten Walter Van Steenbrugge en Ester Theyskens, verschijnt voor verzoeker en advocaat Angelique Van de Meirssche die, *loco* advocaat Tom De Sutter, verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Verzoeker is korpschef van de lokale politiezone Erpe-Mere/Lede (PZ 5441).

3.2. Op 25 mei 2021 beslist het politiecollege om verzoeker voorlopig te schorsen zonder inhouding van wedde van 26 mei 2021 tot 25 september 2021.

3.3. Op 22 september 2021, 24 januari 2022, 24 mei 2022 en 23 september 2022 beslist het politiecollege de voorlopige schorsing bij ordemaatregel te verlengen voor, respectievelijk een eerste, tweede, derde en vierde keer en zulks telkens voor een termijn van vier maanden zonder inhouding van wedde.

Deze beslissingen maken het voorwerp uit van beroepen tot nietigverklaring. Bij respectievelijk de arresten nrs. 252.734 van 21 januari 2022, nr. 253.706 van 10 mei 2022 en nr. 255.544 van 20 januari 2023, werden de aangevoerde redenen voor de spoedeisende behandeling van de eerste, de tweede en de vierde verlenging verworpen. Inzake de derde verlenging oordeelde de Raad van State in het arrest nr. 254.920 van 27 oktober 2022 dat, bij gebreke aan (tijdige) betaling van het rolrecht, de vordering tot schorsing als niet verricht moest worden beschouwd.

3.4. Op 24 januari 2023 beslist het politiecollege de voorlopige schorsing bij ordemaatregel een vijfde keer te verlengen voor een termijn van vier maanden (van 26 januari 2023 tot en met 25 mei 2023), zonder inhouding van wedde.

Dit is de bestreden beslissing.

#### *IV. Schorsingsvoorwaarden*

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

#### *V. Spoedeisendheid*

##### *Uiteenzetting in het verzoekschrift*

5. In zijn inleidend verzoekschrift zet verzoeker onder het kopje “De spoedeisendheid” uiteen dat de bestreden beslissing “onherroepelijke schadelijke gevolgen met zich mee[brengt] voor verzoeker”. Hij stelt vooreerst dat

zijn mentale welzijn “ernstig en langdurig [wordt] aangetast door de bestreden beslissing” en doet gelden dat “klinisch en forensisch psycholoog [P.B.], die verzoeker grondig onderzocht heeft in het kader van een psychologische expertise, besluit dat verzoeker door onder meer de herhaaldelijke verlengingen van zijn voorlopige schorsing lijdt aan een posttraumatische stressstoornis met mogelijke langetermijngevolgen.” Verzoeker citeert daartoe als volgt uit het psychologisch verslag van 2 februari 2022:

“(…) In contrast met bovenstaande hebben de beschuldigingen in de pers, gevolgd door een langdurige schorsing door het politiecollege alsook het niet geïnformeerd zijn over de stand van het gerechtelijk onderzoek een traumatische impact op zijn huidige psychisch functioneren. Intrusieve herinneringen en ruminaties leiden tot chronisch negatieve gemoedstoestanden (angst en boosheid), toegenomen prikkelbaarheid en concentratieproblemen. De aandacht kent geen normaal basisniveau meer waardoor er actueel te weinig sprake is van een ontspannen alertheid met ernstige slaapproblemen als gevolg. De symptomen maken deel uit van een langdurend stresssyndroom en impliceren een ernstige psychische belasting voor [verzoeker], met een drastische afname van de kwaliteit van zijn dagelijks leven. In plaats daarvan is er een verhoogde arousal gekoppeld aan mentale vervlakking (TV kijken als verdoving). Concluderend kunnen we stellen dat er actueel sprake is van een ontwrichting van de psychische status ressorterend onder het PTSS syndroom. De traumatiserende feiten genereren een aanhoudende ontregeling van het stress-verwerkend systeem met mogelijks langetermijngevolgen in het interpersoonlijk contact, de slaap, de stemming en de emoties.”

Volgens verzoeker zijn er bijzondere omstandigheden voorhanden die overtuigen dat de ondergane morele schade van die aard is dat een later tussen te komen vernietigingsarrest niet voldoende genoegdoening zal kunnen verschaffen zodat het resultaat ten gronde niet kan worden afgewacht. Verzoeker doet gelden dat, zoals blijkt uit het aanvullend verslag van klinisch en forensisch psycholoog [P.B.] van 9 juni 2022, (de verlenging van) de voorlopige schorsing van verzoeker rechtstreeks leidt tot een “ernstige breakdown van zijn identiteit”, hetgeen de “gevoelens van waardeloosheid en depressie” teweegbrengt. Om die reden stelt verzoeker dat de schorsing van de bestreden beslissing van cruciaal belang is om zijn mentale schade te herstellen, zelfs indien een eventueel schorsingsarrest pas zou tussenkomen kort voordat het politiecollege een nieuwe beslissing zou nemen aangaande de eventuele verlenging van de voorlopige

schorsing van verzoeker. Hij steunt daartoe op de volgende passage uit het aanvullend verslag van [P.B.] dat hij citeert:

“De identiteit van [verzoeker] berust quasi volledig op één criterium: politiemán zijnde. Identiteit is geen neutraal geheel van persoonskenmerken, maar heeft alles te maken met de normen en waarden die een persoon zich eigen maakt. In het geval van [verzoeker] de normen en de waarden die hij zich als lid van het politiekorps heeft eigen gemaakt. Men kan het een vorm van zelfrealisatie noemen. Zijn fundamentele verhouding tot de ander vindt zijn basis in een samenhangende ideologie verworven als politiemán, een geheel van opvattingen over menselijke verhoudingen en hoe die het best te regelen.

Zijn schorsing als politiemán resulteerde in een ernstige breakdown van zijn identiteit, de identificatie van zichzelf als politiemán, deel uitmakend van een groter geheel met dezelfde normen en waarden. De schorsing verwijdt hem uit datgene wat hem het meest definieert en leidt tot gevoelens van waardeloosheid en depressie. Dit impliceert tevens dat een schorsing van de voorlopige schorsing een significant helend effect zal hebben op betrokkene, zelfs als die slechts korte tijd voor de eventuele nieuwe beslissing aangaande de verlenging van zijn voorlopige schorsing zou worden genomen. De opgelopen mentale schade kan hierdoor in belangrijke mate worden weggenomen.”

Verzoeker voegt daar nog aan toe dat de schorsing van de bestreden beslissing voor hem op moreel vlak een enorme opsteker zou zijn, bijna twee jaar na de aanvang van zijn voorlopige schorsing. In die gehele periode heeft hij op geen enkel vlak gehoor gekregen van het gerecht in het kader van de diverse démarches die hij heeft ondernomen, waardoor hij kampt met een ernstig gevoel van onrechtvaardigheid en machteloosheid.

Verzoeker besluit dat de “bijzonder ernstige mentale gevolgen van de door de bestreden beslissing voortdurende schorsing van verzoeker, zoals blijkt uit de verslagen van psycholoog [P.B.],” de bijzondere omstandigheid vormt die de schorsing van de bestreden beslissing verantwoorden. Het nuttig effect van een eventueel schorsingsarrest zelfs kort voor de nieuwe beslissing van het politiecollege staat volgens verzoeker vast.

Daarnaast doet verzoeker gelden dat het van essentieel belang is dat alle beslissingen van het politiecollege tot de (verlenging van de) voorlopige schorsing uitvoerig in de pers zijn verschenen waarbij tevens foutieve informatie werd verspreid omtrent de ordemaatregel die aan verzoeker werd opgelegd en de

juridische draagwijdte ervan waardoor het vermoeden van onschuld manifest werd geschonden. In tegenstelling tot wat de Raad van State voorhield in het arrest van 10 mei 2022 betreffende de tweede verlenging van de voorlopige schorsing van verzoeker, verscheen er volgens verzoeker ook naar aanleiding van die beslissing “een zeer kwalijk artikel in Het Laatste Nieuws”. En in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing poneert, is het allerminst zo dat de berichtgeving in de pers “nagenoeg is stilgevallen”: De beslissing van 23 september 2022 maakt opnieuw het voorwerp uit “van ronkende berichtgeving in de pers.” Ook in de navolgende periode verschenen er volgens verzoeker “meerdere kwalijke en lasterlijke nieuwsartikelen over verzoeker.” De reputatieschade en uitholling van het moreel gezag van verzoeker die hierdoor worden veroorzaakt, zou kunnen worden hersteld indien de bestreden beslissing wordt geschorst.

### *Beoordeling*

6. Naar eis van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties te willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-2277/1, 4). De spoedeisendheid “zal

worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-2277/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

Tot slot moet een schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing ook een nuttig effect hebben. Ze dient verzoeker te behoeden van de gevreesde schade.

7. De thans bestreden beslissing is na de beslissingen van 22 september 2021, 24 januari 2022, 24 mei 2022 en 23 september 2022 de vijfde beslissing op rij waarmee de aanvankelijk met een beslissing van 25 mei 2021 opgelegde voorlopige schorsing voor een duur van vier maanden zonder inhouding van wedde wordt verlengd voor dezelfde duur. Het gaat dus om de zesde beslissing waarmee deze ordemaatregel wordt opgelegd.

De initiële beslissing van 25 mei 2021 heeft verzoeker niet aangevochten en de aangevoerde redenen voor de spoedeisende behandeling van de eerste en de tweede verlenging zijn verworpen door de Raad van State bij respectievelijk de arresten nrs. 252.734 van 21 januari 2022 en 253.706 van 10 mei 2022. Inzake de derde verlenging heeft de Raad van State, bij gebrek aan (tijdige) betaling van het rolrecht, geoordeeld dat de vordering tot schorsing als niet verricht moest worden beschouwd. Tot slot werden de aangevoerde redenen voor de spoedeisende behandeling van de vierde verlenging verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 255.544 van 20 januari 2023. De thans aangevoerde redenen ter

adstructie van de spoedeisendheid zijn dezelfde als die werden aangevoerd bij de vierde verlenging en waren dus reeds aanwezig op dat ogenblik. Zoals hiervoor is vastgesteld, zijn die onderzocht en verworpen in het arrest nr. 255.544 van 20 januari 2023. Het voorgaande impliceert dat verzoeker inzichtelijk moet maken waarom de zaak thans voor hem spoedeisend is, terwijl zulks voorheen blijkbaar – na verwerping door de Raad van State in het laatstgenoemde arrest van dezelfde redenen – niet was. Verzoeker doet zulks niet. Hij beperkt zich tot het hernemen van de in zijn beroep tegen de vierde verlenging aangebrachte gegevens en brengt geen nieuwe of andere gegevens aan die aannemelijk kunnen maken dat diezelfde redenen tot spoedeisende behandeling, thans wel het spoedeisend karakter van de vordering rechtvaardigen. Verzoeker voegt enkel ter adstructie van het argument dat hij reputatieschade en uitholling van zijn moreel gezag lijdt door “kwelijke en lasterlijke nieuwsartikelen” een paar nieuwe stukken, maar vooreerst blijkt niet dat die zijn verschenen naar aanleiding van verzoekers voorlopige schorsing – uit de lezing ervan blijkt eerder dat ze verschenen naar aanleiding van verzoekers doorverwijzing naar het strafgerecht – noch dat er een oorzakelijk verband is tussen de bestreden beslissing en de in de pers gepubliceerde informatie, aangezien niet blijkt dat de aangevoerde informatie in de pers te wijten is aan de verwerende partij, noch een gevolg is van de thans bestreden beslissing. Het oorzakelijk verband tussen die berichtgeving in de pers en de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat, daargelaten de vraag welk belang verzoeker nog heeft bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die thans reeds volledige uitwerking heeft gehad en die onderwijl met een nieuwe beslissing is verlengd, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de vijfde tijdelijke verlenging van de schorsing onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak ten gronde.

8. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van spoedeisendheid.

## *Conclusie*

9. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt de vordering.**

**2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twintig september tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques, kamervoorzitter,  
bijgestaan door

Joris Casneuf, griffier.

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**Geert Debersaques**